

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ո՛Վ ՅՈՅՍ...

Տառապանքի եւ վիշտերու
խոր գիւղերէ մը միտք վերջ,
Մեր նայուածքին դէմ պարզելով
այգի մ'աղուոր՝ փառքը պերն,
Ո՛ւր կը սանիս ըզմեզ այսպէս
առաւօտէ առաւօտ,
Ո՛վ յոյս անուշ, մեր սիրտերուն
նրագին դուն լոյսն անաղօս:

Պատմութիւն, կեանք, կրօնք, արուեստ, գիր,
հեղինակ գրաւուած առ յաւիտէս,
Քայլամուր կամ վրնագնաց,
ամէնքն եկան ետեւէդ,
Անցանք անքիւ քաղաքներ,
ու համոզուած, ա՛ն, գիտեմք
Թէ ծիծաղկոս ամէն բըրբի
մօտ կը ծածկուի վիհ մը նենգ:

Սակայն կ'ուզենք որ ըսես մեզ.
հորիզոնին ծայրն, հեռուն,
Կապոյտ երկնից համբոյրին մէջ
սուզուած դա սարն անանուն,
Որ կը ցըցուի ծայրը համբուն,
զերդ գողգոթա սանջանքի,
Գերեզմանի՞ մը, ի վերջոյ,
թէ նոր աստղի կը յանգի:

ԱՐՏՈՅՏ

ԱՍՏՈՒԱԾԱԾՆԻ ԾԱՌԸ

Դարերու բեռան տակ կրքած, վատշոյծ,
ինչպէս ծերունի մը կորաբամակ,
Հինաւուրց ծառն հոն կանգնած է մինակ,
Ձոյգ անթացուպերն իր բըռնած, ըզգոյց:

Արմատ՝ բուն՝ նիւղեր գերծած է համակ
Այցելունքներուն հաւասքը սնոցի.
Ու ծամ՝ ծոպ՝ ծըւէն քլացներու հնոցի՝
Կ'ծածկէ մերկութիւնն՝ ըզգես մը զըրզլեակ: